# AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2006. május 30. *

A T-198/03. sz. ügyben,

a **Bank Austria Creditanstalt AG** (székhelye: Bécs [Ausztria], képviselik: C. Zschocke és J. Beninca ügyvédek)

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviseli kezdetben: S. Rating meghatalmazotti minőségben, később: A. Bouquet, meghatalmazotti minőségben, segítői: D. Waelbroeck és U. Zinsmeister ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen

a Bizottság meghallgatási tisztviselőjének a COMP/36.571/D-1. sz., Osztrák bankok („Lombard Club") ügyben 2002. június 11-én hozott bizottsági határozat nem bizalmas változatának közzétételéről szóló, 2003. május 5-i határozatának megsemmisítése tárgyában,

* Az eljárás nyelve: német.

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA
(második tanács),

tagjai: J. Pirrung elnök, N. J. Forwood és S. S. Papasavvas bírák,
hivatalvezető: K. Andová tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2005. november 29-i tárgyalásra,

meghozta a következő

**Ítéletet**

## Jogi háttér

1 A Szerződés 85. [81]. és 86. [82]. cikkének végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. L 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 3. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy amennyiben a Bizottság az EK 81. vagy az EK 82. cikk megsértését észleli, „határozatban kötelezheti az érintett vállalkozást vagy vállalkozások társulását a jogsértés megszüntetésére".

2 A 17. rendeletnek a szolgálati titoktartásra vonatkozó 20. cikke előírja, hogy az e rendelet egyes rendelkezéseinek alkalmazása során szerzett információ „csak a kérelem vagy a vizsgálat céljából használható fel" ((1) bekezdés), és a Bizottság tisztviselői és más alkalmazottai „nem hozzák nyilvánosságra az e rendelet alkalmazása során megszerzett azon információkat, amelyek szakmai [helyesen: szolgálati] titoktartási kötelezettség alá tartoznak" ((2) bekezdés), és hogy ezen első két bekezdés rendelkezései „nem akadályozzák azon általános információ vagy felmérés közzétételét, amely nem tartalmaz az egyes vállalkozásokra vagy vállalkozások társulásaira vonatkozó információt" ((3) bekezdés).

3 A 17. rendelet 21. cikke szerint a Bizottság közzéteszi a „2., 3., 6., 7. és 8. cikk alapján hozott határozatokat" ((1) bekezdés). A rendelet (2) bekezdése meghatározza, hogy az említett közzététel „tartalmazza a felek nevét és a határozat fő tartalmát", valamint „tekintettel van a vállalkozások üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekére".

4 Az egyes versenyjogi eljárásokban a meghallgatási tisztviselők megbízásáról szóló, 2001. május 23-i 2001/462/EK, ESZAK bizottsági határozat (HL L 162., 21. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 151. o.) 9. cikke így rendelkezik:

„Amennyiben egy vállalkozás vonatkozásában esetleg üzleti titoknak minősülő információ nyilvánosságra hozatalának szándéka merül fel, erről a szándékról és annak okairól írásban tájékoztatják az érintett vállalkozást. Meghatároznak egy határidőt, ameddig az érintett vállalkozás írásbeli észrevételeit előterjesztheti.

Amennyiben az érintett vállalkozás kifogást emel az információk nyilvánosságra hozatalával kapcsolatban, de megállapítást nyer, hogy az információ nem védett, és ennélfogva nyilvánosságra hozható, erről a megállapításról indokolt határozatban értesíteni kell az érintett vállalkozást. A határozat meghatározza azt az időpontot, amelyet követően az információt nyilvánosságra hozzák. Az értesítés és a nyilvánosságra hozatal között legalább egy hétnek kell eltelnie.

Az első és második bekezdés értelemszerűen vonatkozik az információnak az *Európai Közösségek Hivatalos Lapjában* való közzétételére is."

## A jogvita alapját képező tényállás

5 A COMP/36.571/D-1. sz., Osztrák bankok (Lombard Club) ügyben 2002. június 11-én hozott határozatában a Bizottság megállapította, hogy a felperes 1995. január 1-jétől 1998. június 24-ig több más osztrák bankkal együtt kartellben vett részt (1. cikk), ezért a Bizottság úgy határozott, hogy az eljárásban érintett többi bankhoz hasonlóan a felperessel szemben is bírságot szab ki (3. cikk) (a továbbiakban: bírságot kiszabó határozat).

6 A Bizottság 2002. augusztus 12-i levelében megküldte a felperes részére a bírságot kiszabó határozat nem bizalmas változatának tervezetét, és arra kérte a felperest, hogy hagyja jóvá e változat közzétételét.

7 A felperes – az érintett bankok többségéhez hasonlóan – 2002. szeptember 3-án megsemmisítés iránti keresetet nyújtott be a bírságot kiszabó határozat ellen; az Elsőfokú Bíróság Hivatalában a T-260/02. sz. alatt vették nyilvántartásba a keresetet.

A keresetben a felperes nem a szóban forgó határozatban szereplő bizottsági megállapításokat vitatja, hanem csupán a vele szemben kiszabott bírság összegét.

8 A közzététel jóváhagyása iránti, 2002. augusztus 12-i kérés nyomán a felperes 2002. szeptember 10-i levelében arra kérte a Bizottságot, hogy úgy tegye közzé a bírságot kiszabó határozatot, hogy törli belőle az 1994-es évre vonatkozó tényállásnak a határozat 7. részében található ismertetését, és e határozat 8–12. részét az általa javasolt szöveggel helyettesíti.

9 A Bizottság érintett szolgálatai 2002. október 7-ére találkozót szerveztek a bírságot kiszabó határozat valamennyi címzettjének jogi képviselőivel. A találkozón a felperes 2002. szeptember 10-i levelében felhozott kifogásokra tekintettel közlendő változatról nem jött létre megállapodás. A kérelemre hivatkozva a Bizottság Versenyjogi Főigazgatóságának illetékes igazgatója 2002. október 22-én levelet küldött a felperesnek, amelyben megismételte a bírságot kiszabó határozat közzétételével kapcsolatos bizottsági álláspontot, és közölte vele e határozat átdolgozott, nem bizalmas változatát.

10 A felperes 2002. november 6-án a meghallgatási tisztviselőhöz fordult, és arra kérte, hogy adjon helyt a 2002. szeptember 10-i kérelmének.

11 Mivel a meghallgatási tisztviselő továbbra is úgy ítélte meg, hogy az említett kérelem nem megalapozott, 2003. február 20-i levelében megküldte a felperes részére a bírságot kiszabó határozat új, nem bizalmas változatát.

12 A felperes a 2003. február 28-i levelében közölte, hogy fenntartja kifogásait a nem bizalmas változat közzétételével szemben.

13 A meghallgatási tisztviselő a 2003. május 5-i levelében – továbbra is a bírságot kiszabó határozat nem bizalmas, átdolgozott változatát csatolva – úgy határozott, hogy elutasítja a felperesnek az e határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) közzétételével szembeni kifogásait. A 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése alapján a meghallgatási tisztviselő megállapította, hogy a bírságot kiszabó határozat e változata (a továbbiakban: vitatott változat) nem tartalmaz olyan információt, amely a közösségi jog alapján bizalmasan kezelendő.

## Az eljárás és a felek kérelmei

14 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. június 6-án érkezett keresetlevelével a felperes az EK 230. cikk negyedik bekezdése alapján benyújtotta a jelen keresetet.

15 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához ugyanazon a napon érkezett különbeadványban a felperes kérelmet nyújtott be, elsődlegesen a megtámadott határozat végrehajtásának az eljárást befejező ítélet kihirdetéséig történő felfüggesztése iránt, másodlagosan aziránt, hogy az Elsőfokú Bíróság tiltsa meg, hogy a Bizottság ezen időpontig közzétegye a vitatott változatot. E kérelmet az Elsőfokú Bíróság elnöke a T-198/03. R. sz., Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben 2003. november 7-én hozott végzésében (EBHT 2003., II-4879. o.) elutasította. A bírságot kiszabó határozatot 2004. február 24-én tették közzé a *Hivatalos Lap*ban (HL L 56., 1. o.).

16 2004. március 30-i végzésében az Elsőfokú Bíróság második tanácsa úgy határozott, hogy az eljárást befejező határozatban dönt a Bizottságnak az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2003. július 22-én különbeadványban benyújtott elfogadhatatlansági kifogásáról.

17 A felperes azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

18 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– utasítsa el a kereset;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

## Indokolás

19 Keresetének alátámasztására a felperes hat jogalapot hoz fel: a 17. rendelet 21. cikke (1) bekezdésének megsértésén, e rendelet 21. cikke (2) bekezdésének megsértésén, a bírságot kiszabó határozat 1994-es évre vonatkozó részei közzétételének jogellenességén, a személyes adatok közösségi intézmények és szervek által történő feldolgozása tekintetében az egyének védelméről, valamint az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló, 2000. december 18-i 45/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2001. L 8., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 13. fejezet, 26. kötet, 102. o.) megsértésén, a bírságot kiszabó határozat német szövegének az interneten történt előzetes közzététele folytán az egyenlő elbánás elvének és az Európai Gazdasági Közösség által használt nyelvek meghatározásáról szóló, 1958. április 15-i 1. tanácsi rendelet (HL 17., 385. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 1. kötet, 3. o.) megsértésén, illetve az indokolási kötelezettség megsértésén alapuló jogalapot.

20 Egyrészről a Bizottság úgy véli, hogy a kereset elfogadhatatlan. Elsősorban úgy érvel, hogy a megtámadott határozat nem lehet jogorvoslat tárgya, mivel nem vált ki olyan kötelező joghatást, amely a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érintené, másodsorban a felperes nem rendelkezik eljáráshoz fűződő érdekkel. Harmadsorban úgy véli, hogy a felperes által a keresete alátámasztására felhozott valamennyi jogalap elfogadhatatlan, ami a kereset egészének elfogadhatatlanságát vonja maga után. Másrészről a Bizottság álláspontja az, hogy a felperes által felhozott jogalapok semmiképpen nem megalapozottak.

21 E körülmények között először a Bizottság által felhozott első két elfogadhatatlansági kifogást, majd a felperes által felhozott jogalapok elfogadhatóságát és megalapozottságát kell megvizsgálni.

*A Bizottság részéről felhozott elfogadhatatlansági kifogásokról*

A megtámadható jogi aktus fennállásáról

– A felek érvei

22 A Bizottság a 2001/462 határozat (4. pontban idézett) 9. cikkéből arra következtet, hogy a meghallgatási tisztviselő határozatát csak annyiban lehet kötelező joghatást kiváltó intézkedésnek tekinteni – amely joghatás a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érinti –, amennyiben e határozat „üzleti titok" vagy hasonló védelem alá tartozó más információ közzétételét hagyja jóvá.

23 A Bizottság úgy véli, hogy a valamely jogi aktus nem bizalmas változata közzétételének terjedelméről szóló határozat a Bizottság diszkrecionális jogkörébe tartozik, és nem érinti a határozat címzettjének jogi helyzetét.

24 A Bizottság úgy érvel, hogy a felperes sem üzleti titkot, sem más, a vitatott változatban szereplő, hasonló védelem alá tartozó információt nem említett a meghallgatási tisztviselőnek küldött kérelmében és a keresetlevelében. Azt állítja, hogy a meghallgatási tisztviselő a megtámadott határozat elfogadásával semmilyen adat bizalmas jellegét nem tagadta meg, ennélfogva e határozat nem minősülhet sérelmet okozó jogi aktusnak.

25 A felperes álláspontja az, hogy a megtámadott határozat rá nézve kötelező erejű. Megítélése szerint a megtámadott határozat hatálya túlmutat annak megállapításán, hogy a vitatott változatban nem szerepel üzleti titok. Előadja, hogy a 2001/462 határozat 9. cikkének első és második bekezdésében foglalt eljárás biztosítja az üzleti titok védelmét, míg e határozat 9. cikkének harmadik bekezdése, függetlenül attól, hogy fennáll-e ezen üzleti titok, a *Hivatalos Lap*ban közzéteendő információk nyilvánosságra hozatalát szabályozza.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

26 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EK 230. cikk szerinti megsemmisítés iránti keresettel megtámadható jogi aktusoknak és határozatoknak minősülnek a kötelező joghatást kiváltó intézkedések, ahol a joghatás a felperes érdekeit jogi helyzetének lényeges módosításával érinti (a Bíróság 60/81. sz., IBM kontra Bizottság ügyben 1981. november 11-én hozott ítéletének [EBHT 1981., 2639. o.] 9. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-10/92.–T-12/92. és T-15/92. sz., Cimenteries CBR és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1992. december 18-án hozott ítéletének [EBHT 1992., II-2667. o.] 28. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-219/01. sz., Commerzbank kontra Bizottság ügyben 2003. július 9-én hozott végzésének [EBHT 2003., II-2843. o.] 53. pontja és a Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 15. pontban hivatkozott végzésének 31. pontja).

27 E tekintetben nem fogadható el a Bizottság azon álláspontja, miszerint a 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése alapján hozott megtámadott határozat nem vált ki kötelező joghatást, mivel az nem foglal állást az üzleti titok vagy hasonló védelem alá tartozó más információ meglétéről.

28 A 2001/462 határozat 9. cikke azon információk közösségi jogban szabályozott védelmének eljárási szintű biztosítására irányul, amelyek a versenyszabályok alkalmazása során jutnak a Bizottság tudomására. E tekintetben a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdése meghatározza, hogy különösen a 17. rendelet alkalmazása során megszerzett azon információkat illeti meg e védelem, amelyek jellegüknél fogva a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartoznak.

29 Márpedig a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információk köre túlmutat a vállalkozások üzleti titkain (Lenz főtanácsnoknak az 53/85. sz., AKZO Chemie kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványa [a Bíróság 1986. június 24-én hozott ítélete, EBHT 1986., 1965. o., 1977. o.]). E tekintetben azt a védelmet, amelyben a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információkat kell részesíteni a versenyszabályok alkalmazása során meghallgatáshoz való joggal rendelkező személyekkel, vállalkozásokkal vagy vállalkozások társulásaival szemben, meg kell különböztetni attól a védelemtől, amelyben az ilyen információkat a nagy nyilvánossággal szemben kell részesíteni. Az intézmények tisztviselőinek és más alkalmazottainak arra vonatkozó kötelezettsége, hogy ne hozzák nyilvánosságra a birtokukban lévő, szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információkat – e kötelezettséget az EK 287. cikk nyilvánítja ki, és a vállalkozásokra vonatkozó versenyszabályok terén a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdése hajtja végre – enyhébb azon személyekkel szemben, akik részére az említett rendelet 19. cikkének (2) bekezdése jogot biztosít a meghallgatáshoz. A Bizottság e személyekkel közölheti a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információkat, amennyiben e közlés a vizsgálat megfelelő lefolytatásához szükséges. Azonban ez a lehetőség nem érvényes az üzleti titokra, amely egészen sajátos védelmet élvez (ebben az értelemben lásd az AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben hozott, fent hivatkozott ítélet 26–28. pontját). Nem hozhatók nyilvánosságra azonban a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információk, függetlenül attól, hogy üzleti titokról vagy más bizalmas információról van-e szó.

30 Ezen eltérő kezelés szükségességére emlékeztetett az Elsőfokú Bíróság a T-353/94. sz., Postbank kontra Bizottság ügyben 1996. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-921. o.] 87. pontjában, amely szerint az üzleti titok fogalma olyan információkat takar, amelyeknek nemcsak a nyilvánosságra hozatala, hanem az információt nyújtó személytől eltérő más jogalany részére történő továbbítása is súlyosan sértheti az előbbi érdekeit.

31 Így tehát a 2001/462 határozat 9. cikkének első két bekezdése, amely az üzleti titok védelmére hivatkozik, részletesebben szabályozza az információknak a személyek, vállalkozások vagy vállalkozások társulásai számára történő nyilvánosságra hozatalát,

hogy azok a versenyjogi eljárás során gyakorolhassák a meghallgatáshoz való jogukat. E rendelkezések azonban a 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése szerint csak értelemszerűen vonatkoznak az információknak a nagyközönség számára – a *Hivatalos Lap*ban való megjelentetés útján – történő nyilvánosságra hozatalára. Ez többek között azt jelenti, hogy amennyiben a meghallgatási tisztviselő e rendelkezés alapján határozatot hoz, ügyelnie kell a szolgálati titoktartási kötelezettség betartására azon információk tekintetében, amelyek nem igénylik az üzleti titok számára biztosítotthoz hasonló védelmet, és különösen azon információk tekintetében, amelyek közölhetők az információk tárgyára vonatkozóan meghallgatáshoz való joggal rendelkező harmadik személyekkel, de amelyek bizalmas jellegével ellentétben áll a nyilvánosságra hozatal.

32 Ráadásul a 2001/462 határozat (9) preambulumbekezdése szerint „[a] természetes személyekre vonatkozó információk közlése során különös figyelmet kell szentelni a [...] 45/2001 [...] rendeletnek".

33 A meghallgatási tisztviselőnek tehát e rendelet rendelkezéseinek betartására is ügyelnie kell, amikor a 2001/462 határozat 9. cikke alapján az információk nyilvánosságra hozatalának jóváhagyásáról hoz határozatot.

34 Ebből következik, hogy amikor a meghallgatási tisztviselő a 2001/462 határozat 9. cikkének harmadik bekezdése alapján hoz határozatot, nem szorítkozhat pusztán annak a vizsgálatára, hogy vajon a 17. rendelet alapján hozott határozat közzétételre szóló változata tartalmaz-e üzleti titkot vagy hasonló védelem alá tartozó más információt. Azt is meg kell vizsgálnia, hogy e változat tartalmaz-e más olyan információt, amelyet nem lehet nyilvánosságra hozni vagy azért, mert a közösségi jogszabályok alapján sajátos védelemben részesül, vagy azért, mert jellegénél fogva olyan információk körébe tartozik, amelyek a szolgálati titoktartási kötelezettség alá esnek. Ezért a meghallgatási tisztviselő határozata joghatást vált ki annyiban,

amennyiben állást foglal arról, hogy a közzéteendő szöveg tartalmaz-e ilyen információt.

35 A 2001/462 határozat 9. cikke harmadik bekezdésének ezen értelmezése összeegyeztethető a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdésével, amely szerint „[a] közzététel [...] tekintettel van a vállalkozások üzleti titkainak védelméhez fűződő jogos érdekére". E rendelkezést, amely az üzleti titok számára biztosítandó sajátos védelmet helyezi előtérbe, nem lehet úgy értelmezni, hogy korlátozza a közösségi jog egyéb szabályai – például az EK 287. cikk, a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdése és a 45/2001 rendelet – által a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó egyéb információk számára biztosított védelmet.

36 A fentiekből következik, hogy a megtámadott határozat kötelező erejű a felperesre nézve annyiban, amennyiben megállapítja, hogy a vitatott változat nem tartalmaz a nyilvánosságra hozatallal szemben védett információt. Következésképpen a Bizottságnak a megtámadható határozat hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítani.

A felperesnek az eljáráshoz fűződő érdekéről

– A felek érvei

37 A Bizottság álláspontja az, hogy a felperesnek nem fűződik érdeke a megtámadott határozat megsemmisítéséhez.

38 A Bizottság elsősorban azokra az érvekre támaszkodik, amelyek alapján úgy ítéli meg, hogy a meghallgatási tisztviselő határozata nem megtámadható jogi aktus.

39 Másodsorban előadja, hogy a bírságot kiszabó határozat nem tartalmaz a nyilvánosság előtt ismeretlen információt, mivel az 1999. szeptember 10-i kifogásközlés és ugyanebben az ügyben a 2000. november 21-i kiegészítő kifogásközlés nem bizalmas változatát harmadik személy már nyilvánosságra hozta. A Bizottság hangsúlyozza, hogy a bírságot kiszabó határozat más címzettjeivel ellentétben a felperes nem indított keresetet az Elsőfokú Bíróság előtt az e változatoknak az említett harmadik személy részére történt továbbításával szemben.

40 Harmadsorban a Bizottság álláspontja az, hogy a vitatott változat *Hivatalos Lap*ban történt közzététele folytán a felperesnek megszűnt a megtámadott határozat megsemmisítéséhez fűződő érdeke. A Bizottság azt állítja, hogy a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztése iránti kérelem alátámasztására előadott felperesi érvek szerint a jelen kereset célja az volt, hogy a lehető legtovább késleltesse a bírságot kiszabó határozat közzétételét mindaddig, amíg a felperesnek a „Lombard Club" elnevezésű kartellben való részvétele büntetőjogi következményekkel fenyegette a vezérigazgatót. Mivel a kartell résztvevőinek igazgatósági tagjaival szembeni büntetőeljárásokat időközben megszüntették, a Bizottság megítélése szerint a vitatott változat közzétételére vonatkozó felperesi kifogás okafogyottá vált.

41 A felperes vitatja ezen érveket, és elsősorban úgy érvel, hogy a megtámadott határozat több szempontból sérti az egyéni érdekei védelmét szolgáló rendelkezéseket. Többek között azt állítja, hogy a vitatott változat olyan információkon alapul, amelyekhez a Bizottság a 17. rendelet alkalmazása során jutott, és amelyek e rendelet 20. cikke és az EK 287. cikk alapján szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartoznak.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

42 A felperes által hivatkozott, a szolgálati titokra vonatkozó rendelkezések célja különösen az, hogy a 17. rendelet alapján a versenyjogi eljárásban érintett személyeket megóvja azokkal a károkkal szemben, amelyek azon információk nyilvánosságra hozatalából keletkezhetnek, amelyekhez a Bizottság ezen eljárás során jutott. Következésképpen nem tagadható, hogy a felperesnek elvileg érdeke fűződik a megtámadott határozattal szembeni eljáráshoz.

43 Ezt követően meg kell állapítani, hogy a kifogásközlésnek valamely harmadik személy általi, a fenti 39. pontban leírt közzététele nem befolyásolja a felperes eljáráshoz fűződő érdekét. Még ha feltételezzük is, hogy az e dokumentumokban foglalt információk azonosak a bírságot kiszabó határozatban szereplő vitatott részekben foglalt információkkal, e határozat hatálya mindenképpen különbözik a kifogásközlés hatályától. A kifogásközlés célja az, hogy lehetőséget adjon az érintett feleknek arra, hogy ismertessék álláspontjukat azokról a szempontokról, amelyeket a Bizottság velük szemben előzetesen kifogásol. Ezzel ellentétben a bírságot kiszabó határozat olyan ténymegállapítást tartalmaz, amelyet a Bizottság bizonyítottnak tekint. Ezért a kifogásközlés közzététele és annak kiegészítése, bármilyen sérelmes is az érintett felekre nézve, a bírságot kiszabó határozat címzettjeit nem fosztja meg attól a joguktól, hogy hivatkozzanak arra, hogy e határozat közzétett változata a nyilvánosságra hozataltól védett információkat tartalmaz.

44 A bírságot kiszabó határozatnak a keresetindítást követően történt közzétételével kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy a határozat címzettjének a határozat megtámadásához fűződő jogát nem lehet megtagadni azon az alapon, hogy a határozatot már végrehajtották, mivel az ilyen határozat megsemmisítése önmagában is alkalmas joghatás kiváltására, különösen azáltal, hogy az Elsőfokú Bíróság ítéletének végrehajtása iránti intézkedések meghozatalára kötelezi a Bizottságot, és megakadályozza, hogy a Bizottság ismételten így járjon el (a Bíróság AKZO Chemie kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 29. pontban hivatkozott ítéletének 21. pontja, valamint a 207/86. sz., Apesco kontra Bizottság ügyben 1988. április 26-án hozott ítéletének [EBHT 1988., 2151. o.] 16. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-46/92. sz.,

Scottish Football kontra Bizottság ügyben 1994. november 9-én hozott ítéletének [EBHT 1994., II-1039. o.] 14. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-256/97. sz., BEUC kontra Bizottság ügyben 1999. február 1-jén hozott végzésének [EBHT 1999., II-169. o.] 18. pontja).

45 Végül: az eljárási iratokban foglaltak nem erősítették meg a Bizottság azon érvelését, miszerint a felperesnek az volt az egyetlen célja a jelen megsemmisítés iránti kereset benyújtásával, hogy késleltesse a bírságot kiszabó határozat közzétételét annak elkerülése érdekében, hogy a vezérigazgató ellen irányuló büntetőeljárás során felhasználhassák a határozatban szereplő információkat, és miután az osztrák igazságügyi szervek megszüntették az említett eljárásokat, megszűnt a felperes eljáráshoz fűződő érdeke. E tekintetben különösen Bank Austria Creditanstalt kontra Bizottság ügyben hozott, a fenti 15. pontban hivatkozott végzés 44–47. pontjából következik, hogy az említett büntetőeljárásokra való hivatkozás csak azon körülmények egyike, amelyeket a felperes annak bizonyítása érdekében hozott fel, hogy teljesült a megtámadott határozat végrehajtása azonnali felfüggesztésének feltétele. Márpedig egyrészt az ideiglenes intézkedés iránti kérelmében a felperes azt állította, hogy a megtámadott határozat más szempontból is kárt okozott. Másrészt abból, hogy már nem állnak fenn azok a körülmények, amelyek a felperest arra indították, hogy a megtámadott határozat végrehajtásának felfüggesztését kérelmezze, nem következik a megsemmisítéshez fűződő felperesi érdek megszűnése.

46 Következésképpen a Bizottságnak az eljáráshoz fűződő érdek hiányára alapított elfogadhatatlansági kifogását el kell utasítani.

*A felperes által felhozott jogalapokról*

47 Először a felperes által felhozott, a 17. rendelet 21. cikke (1) és (2) bekezdésének megsértésére alapított első két jogalapot kell megvizsgálni, majd az 1994-es évre vonatkozó ténymegállapítás közzétételének jogellenességére alapított harmadik és a

45/2001 rendelet megsértésére alapított hatodik jogalapot, végül a bírságot kiszabó határozat német szövegének az interneten történt előzetes közzétételének jogellenességére alapított ötödik jogalapot kell megvizsgálni.

Az első jogalapról: a 17. rendelet 21. cikke (1) bekezdésének megsértése

– A felek érvei

48 A felperes úgy érvel, hogy a bírságot kiszabó határozat nem szerepel azon határozatok között, amelyek közzététele kötelező a 17. rendelet 21. cikkének (1) bekezdése alapján. Azt állítja, hogy e rendelkezés szerint egyedül az e rendelet 2., 3., 6., 7. és 8. cikke alapján hozott határozatokat kell közzétenni, és a 17. rendeletnek a szolgálati titok védelmére vonatkozó 20. cikke tiltja az e rendelet alapján hozott valamennyi más határozat közzétételét. Megítélése szerint a 17. rendeletnek az üzleti titok bizottsági védelmére vonatkozó rendelkezései (a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdése) képezik a főszabályt, a határozatok közzétételére vonatkozó rendelkezések (a 17. rendelet 21. cikke) pedig az ez alóli kivételt.

49 A felperes hangsúlyozza, hogy a 17. rendelet 3. cikke olyan határozatokra vonatkozik, amelyekben a Bizottság az érintett vállalkozásokat a kifogásolt jogsértés megszüntetésére kötelezi. Úgy érvel, hogy a bírságot kiszabó határozat nem azonosítható az ilyen határozatokkal, mivel a jogsértést már jóval annak meghozatala előtt megszüntették. A bírságot kiszabó határozat rendelkező részének 2. cikkében szereplő, a jogsértés megszüntetésére irányuló meghagyás – a felperes megítélése szerint – tárgytalan, sőt nem létező. A felperes ebből arra következtet, hogy a 17. rendelet 20. cikke a bírságot kiszabó határozat egészének közzétételét tiltja.

50 A Bizottság vitatja a jelen jogalap elfogadhatóságát, és elsősorban úgy érvel, hogy a bírságot kiszabó határozat közzététele nem a megtámadott határozatból, hanem a 17. rendelet 21. cikkének (1) bekezdéséből következik. Másodsorban a Bizottság megjegyzi, hogy a felperes a jelen eljárásban nem hivatkozhat arra, hogy a bírságot kiszabó határozat 2. cikkében a jogsértés megszüntetésére irányuló meghagyás jogellenes, mivel a kifogás nem a megtámadott határozatra, hanem a bírságot kiszabó határozatra irányul, és a kifogást határidőn túl nyújtották be. Harmadsorban a Bizottság azt állítja, hogy a keresetlevélben szereplő jelen jogalap ismertetése nem felel meg az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 44. cikke 1. §-ának c) pontjában meghatározott követelményeknek.

51 A Bizottság úgy érvel, hogy a felperes által felhozott ezen jogalap jogi szempontból nem megalapozott, mivel a felperes egyrészről azt állítja, hogy a jogsértés megszüntetésére irányuló meghagyás a bírságot kiszabó határozat közzétételének elengedhetetlen feltétele, és nem vitatja, hogy az ilyen meghagyást tartalmaz, másrészről azt állítja – anélkül hogy a szolgálati titok védelmének megsértését állítaná –, hogy a 17. rendelet 21. cikke a szolgálati titok védelmének elvétől való eltérést tartalmaz.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

52 A jogalap elfogadhatóságát illetően elsősorban a fenti 27–36. pontban szereplő fejtegetésekből az következik, hogy nem megalapozott a Bizottság azon érvelése, miszerint a vitatott változat közzététele nem a megtámadott határozatból következik, és a felperesnek nem fűződik érdeke e változat tartalmának megtámadásához. Ezen előterjesztéssel ugyanis a Bizottság félreérti a felperes érvelését, amely pontosan annak megállapítására irányul, hogy a vitatott változat közzé nem tehető információkat tartalmaz, mivel azok a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdése

alapján a szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartoznak. Márpedig a szóban forgó részek közzététele, amely ellen a felperes arra hivatkozva tiltakozott, hogy e részek szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információkat tartalmaznak, a megtámadott határozat elfogadásából következik.

53 Másodsorban a felperes azon állításával, hogy amennyiben a jogsértést már megszüntették, a jogsértés megszüntetésére irányuló meghagyást tartalmazó határozat nem tartozik azon határozatok közé, amelyek közzététele kötelező a 17. rendelet 21. cikke alapján, nemcsak a bírságot kiszabó határozat 2. cikkében szereplő meghagyás jogszerűségét, hanem a 17. rendelet 21. cikkének azon értelmezését is vitatja, amelyen a megtámadott határozat alapul. Ha a felperes kifogását így értelmezzük, akkor nem lehet elutasítani azért, mert határidőn túl nyújtotta be. Másfelől pergazdaságossági okból nem lenne célszerű a jelen jogalap elfogadhatóságát azon előfeltételnek alárendelni, hogy amennyiben a bírságot kiszabó határozat címzettje kifogást kíván emelni a bírságot kiszabó határozat közzétételével szemben, akkor előzetesen keresetet kell indítania az abban foglalt meghagyással szemben.

54 Harmadsorban az első jogalap keresetlevélbeli ismertetése kellően világos és következetes, mert lehetővé tette a Bizottság számára, hogy részletes érvelést dolgozzon ki a védekezéséhez, és mert az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy e jogalapokról határozatot tud hozni. Következésképpen e jogalap ismertetése megfelel az eljárási szabályzat 44. cikke 1. §-ának c) pontjában foglalt követelményeknek.

55 A felperes által felhozott első jogalap tehát elfogadható.

56 E jogalap megalapozottságát illetően azonban nem fogadható el a 17. rendelet 21. cikke (1) bekezdésének a felperes részéről javasolt értelmezése, miszerint az kizárólag a jogsértés megszüntetésére irányuló meghagyást tartalmazó határozatok közzétételére irányul. A 17. rendeletnek a preambulumbekezdésekből és az EK 83. cikk (2) bekezdésének a) pontjából következő célja ugyanis annak biztosítása, hogy a vállalkozások betartsák a versenyszabályokat, továbbá a Bizottság felhatalmazása arra, hogy a vállalkozásokat kötelezze a megállapított jogsértés megszüntetésére, valamint arra, hogy jogsértés esetén bírságot, illetve kényszerítő bírságot szabjon ki. Az erre irányuló határozatok meghozatalának joga szükségképpen magában foglalja a szóban forgó jogsértés megállapításának jogát (a Bíróság 7/82. sz., GVL kontra Bizottság ügyben 1983. március 2-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 483. o.] 23. pontja). A Bizottság tehát a 17. rendelet 3. cikke alapján elfogadhat olyan határozatot, amely a már befejezett jogsértés megállapítására korlátozódik, feltéve, hogy ehhez jogos érdeke fűződik (a GVL kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 24-28. pontja). Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Bizottság bírságot szabhat ki a már befejezett jogsértő magatartás miatt (a Bíróság 41/69. sz., ACF Chemiefarma kontra Bizottság ügyben 1970. július 15-én hozott ítéletének [EBHT 1970., 661. o.] 175. pontja, valamint az Elsőfokú Bíróság T-22/02. és T-23/02. sz., Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. október 6-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4065. o.] 37., 38. és 131. pontja). Márpedig a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése alapján hozott bírságot kiszabó határozat szükségképpen magában foglalja a jogsértésnek az ugyanezen rendelet 3. cikke alapján történő megállapítását is (ebben az értelemben lásd a GVL kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 23. pontját és a Sumitomo Chemical és Sumika Fine Chemicals kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 36. pontját).

57 Hozzá kell tenni, hogy a Bizottság felügyeleti feladata, amelyet az EK 81. cikk (1) bekezdése és az EK 82. cikk ruház rá, nemcsak az egyedi jogsértések felderítését és megbüntetését foglalja magában, hanem azt a kötelezettséget is, hogy a Bizottság a Szerződésben megállapított elvek versenyügyekben való alkalmazására és a vállalkozások magatartásának ebbe az irányba történő befolyásolására irányuló általános politikát kövessen (a Bíróság C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P.–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5425. o.] 170. pontja). Márpedig e feladat teljesítéséhez elengedhetetlen, hogy a gazdasági szereplőket a jogsértést megállapító és bírságot kiszabó határozatok közzététele útján tájékoztassák arról a magatartásról, amely kiváltotta a Bizottság büntető intézkedését.

58 Ebből következik, hogy a Bizottság azon kötelezettsége, hogy a 17. rendelet 21. cikkének (1) bekezdése alapján tegye közzé azokat a határozatokat, amelyeket e rendelet 3. cikke alapján hoz, valamennyi jogsértést megállapító és bírságot kiszabó határozatra vonatkozik, attól függetlenül, hogy e határozat tartalmaz-e a jogsértés megszüntetésére irányuló meghagyást, vagy hogy az adott eset körülményeire tekintettel indokolt-e ez a meghagyás.

59 Ebből következik, hogy az első jogalap nem megalapozott.

A második jogalapról: a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének megsértése

– A felek érvei

60 A felperes a közigazgatási intézkedések jogszerűségének elvére hivatkozik, amelyből megítélése szerint az következik, hogy a Bizottság kizárólag az intézkedése jogalapját képező jogi norma alapján és azzal összhangban hozhat egyedi határozatokat. Azt állítja, hogy a 17. rendelet 21. cikke szerint, amely a versenyjogi határozatok közzétételét igazoló jogalap, csak a „határozatok fő tartalmát" lehet közzétenni. A 17. rendelet főszabályt képező 20. cikkének és ugyanezen rendelet kivételt képező 21. cikkének (lásd a fenti 48. pontot) összehasonlításából azt a következtetést vonja le, hogy a szolgálati titok védelme az összes bírságot kiszabó határozatra vonatkozik, és ezeket nem lehet közzétenni. A felperes álláspontja tehát az, hogy a 17. rendelet 21. cikke nem igazolhatja a bírságot kiszabó határozat teljes szövegének közzétételét.

61 E tekintetben a felperes leszögezi, hogy a jelen esetben a vitatott változat csak annyiban különbözik az eredetitől, hogy kihagyja az érintett bankok alkalmazottainak nevét, és ez nem minősül a bírságot kiszabó határozat „fő tartalmának". Ezenkívül emlékeztet arra, hogy a vitatott változatban szereplő információk a felperes önkéntes együttműködése alapján váltak hozzáférhetővé a Bizottság számára.

62 A felperes kifogásolja, hogy a Bizottság indokolás nélkül utasította el a bírságot kiszabó határozat „fő tartalmának" közzétételére vonatkozóan általa előterjesztett javaslatot, és ezzel jogilag tévesen a teljes határozatot annak fő tartalmával azonosította.

63 A felperes vitatja azt az érvelést, miszerint a vitatott változat közzététele szükséges volt először is a kartell jellegének, nagyságának, terjedelmének és intézményes jellegének a bemutatásához, majd a kartell súlyának és időtartamának, valamint az érintett felek állítólagos vétkes szándékának, végül pedig annak szemléltetéséhez, hogy a kartell alkalmas a közösségen belüli kereskedelem befolyásolására. A felperes vitatja, hogy a Bizottság jogosult arra, hogy az említett célokat a bírságot kiszabó határozat jogellenes közzétételével valósítsa meg, hiszen a 17. rendelet 21. cikke kifejezetten csak e határozat fő tartalmának a közzétételét írja elő. A felperes másodlagosan azt állítja, hogy az említett célokat a határozat „fő tartalmának" bemutatásával is elérhették volna.

64 A felperes megítélése szerint a 17. rendelet 20. és 21. cikke a határozat teljes szövegének közzétételi lehetősége és a határozat fő tartalmának visszaadása tekintetében minden mérlegelési jogától megfosztja a Bizottságot. A felperes elismeri, hogy a Bizottság rendelkezhet mérlegelési joggal annak meghatározására, hogy mi képezi a határozat „fő tartalmát", de hangsúlyozza, hogy erről a jelen esetben egyáltalán nem hoztak határozatot.

65 Végül a felperes azt állítja, hogy jogsértő az alperes azon esetleges döntéshozatali gyakorlata, hogy a bírságot kiszabó határozatokat teljes egészében közzéteszi, és hogy e gyakorlat nem igazolhatja a megtámadott határozatot.

66 A Bizottság elfogadhatatlannak tekinti ezt a jogalapot. A megalapozottságot illetően úgy érvel, hogy téves az a nézet, miszerint a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdése tiltja a határozatok nem bizalmas és teljes változatának közzétételét, amely nézet kizárólag azon a megalapozatlan, *a contrario* következtetésen nyugszik, miszerint minden olyan közzététel jogellenes, amelyre a Bizottság nem kifejezetten köteles. Megítélése szerint a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdése nem olyan rendelkezés, amely a közzéteendő határozat által érintett személyek védelmére irányul, hanem a jogi aktusok nyilvánosságának jogállami elvéből következik. Továbbá azt állítja, hogy a megtámadott határozat indokolt módon rögzíti, hogy a vitatott változat közzététele „szükséges" és jogszerű, mivel az említett változat nem tartalmaz sem üzleti titkot, sem esetleges más, védelemre szoruló bizalmas információt.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

67 A jelen jogalap azon a téves előfeltevésen alapul, miszerint a 17. rendelet alapján hozott határozat bármiféle olyan közzététele jogellenes, amely az említett rendelet 21. cikke szerint nem kötelező.

68 E tekintetben rögzíteni kell, hogy a jogszerűség elvét, amelyre a felperes az álláspontja alátámasztására hivatkozott, a közösségi jog abban az értelemben ismeri el, hogy ez az elv megköveteli, hogy a szankció, még ha nem büntetőjogi jellegű is, kizárólag akkor alkalmazható, ha világos és egyértelmű jogalapon nyugszik (a Bíróság 117/83. sz. Könecke-ügyben 1984. szeptember 25-én hozott ítéletének [EBHT 1984., 3291. o.] 11. pontja).

69 Mindazonáltal a jogszerűség elvéből nem lehet az intézmények jogi aktusai közzétételének tilalmára következtetni, ha e közzétételt nem írják kifejezetten elő a szerződések vagy más, általánosan alkalmazandó jogi aktusok. A közösségi jog jelen állapotában az ilyen tilalom összeegyeztethetetlen lenne az EU 1. cikkel, amely szerint az Európai Unióban „a döntéseket a lehető legnyilvánosabban [...] hozzák meg". Ez az elv az EK 255. cikkre utal, amely bizonyos feltételek mellett jogot biztosít a polgárok számára az intézmények irataiba való betekintéshez. Ezenkívül ezt fejezi ki az EK 254. cikk, amely az intézmények egyes jogi aktusainak hatálybalépését azok közzétételétől teszi függővé, és ezt fejezi ki a közösségi jog számos rendelkezése is, amelyek a 17. rendelet 21. cikkének (1) bekezdéséhez hasonlóan kötelezik az intézményeket, hogy a nyilvánosság előtt számoljanak be a tevékenységükről. Ezen elvvel összhangban és olyan rendelkezések hiányában, amelyek kifejezetten elrendelik vagy megtiltják a közzétételt, főszabálynak minősül az intézmények azon lehetősége, hogy az általuk elfogadott jogi aktusokat közzétegyék, ehhez képest léteznek kivételek annyiban, amennyiben a közösségi jog – különösen a szolgálati titoktartási kötelezettség betartását biztosító rendelkezések révén – tiltja e jogi aktusok vagy az ezekben foglalt egyes információk nyilvánosságra hozatalát.

70 Ebben az összefüggésben rögzíteni kell, hogy sem az EK 287. cikk, sem a 17. rendelet nem határozza meg kifejezetten, hogy az üzleti titkon kívül mely információk tartoznak a szolgálati titoktartási kötelezettség alá. A felperes által előadottakkal ellentétben a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdéséből nem vezethető le, hogy – azon információk kivételével, amelyek közzététele a rendelet 21. cikke alapján kötelező – a rendelet alkalmazása során szerzett valamennyi információ esetében erről lenne szó. Az EK 287. cikkhez hasonlóan ugyanis a 17. rendelet 20. cikkének (2) bekezdése, amely a Szerződés e rendelkezését hajtja végre a vállalkozásokra vonatkozó versenyszabályok terén, kizárólag azon információk nyilvánosságra hozatalát tiltja, „amelyek szakmai [helyesen: szolgálati] titoktartási kötelezettség alá tartoznak".

71 Ahhoz, hogy az információk jellegüknél fogva a szolgálati titok körébe tartozzanak, mindenekelőtt elengedhetetlen, hogy csak a személyek szűk köre ismerje őket. Továbbá olyan információknak kell lenniük, amelyek nyilvánosságra hozatala alkalmas arra, hogy súlyos kárt okozzon akár az információt nyújtónak, akár

harmadik személynek. Végül az is szükséges, hogy azok az érdekek, amelyek az információ nyilvánosságra hozatala révén sérülhetnek, objektíve védelemre szoruljanak. Így tehát valamely információ bizalmas jellegének megítélése a nyilvánosságra hozatallal szembenálló jogos érdekeknek a közérdekkel való egyensúlyba hozását igényli; a közérdek pedig megköveteli, hogy a közösségi intézmények a lehető legnyilvánosabban folytassák tevékenységüket.

72 A közösségi intézkedések átláthatóságához fűződő közérdek és az azzal esetleg ütköző érdekek közötti egyensúlyt teremtette meg a közösségi jogalkotó a másodlagos jog különböző jogi aktusaiban, különösen a 45/2001 rendeletben és az Európai Parlament, a Tanács és a Bizottság dokumentumaihoz való nyilvános hozzáférésről szóló, 2001. május 30-i 1049/2001/EK európai parlamenti és tanácsi rendeletben (HL L 145, 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 1. fejezet, 3. kötet, 331. o.). Noha a „szolgálati titok" fogalma az elsődleges jog körébe tartozik annyiban, amennyiben szerepel az EK 287. cikkben, és a másodlagos jog semmiképpen nem módosíthatja a Szerződés rendelkezéseit, a Szerződésnek a közösségi jogalkotó általi értelmezése valamely kifejezetten nem szabályozott kérdésre vonatkozóan mégis lényeges jelzés a tekintetben, hogyan is kell érteni a rendelkezést (a főtanácsnokként eljáró Kirschner bíró T-51/89. sz., Tetra Pak kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványának 34. pontja [az Elsőfokú Bíróság 1990. július 10-én hozott ítélete, EBHT 1990., II-309. o., II-312. o.]).

73 Hozzá kell tenni, hogy míg a 2001/462 határozat (9) preambulumbekezdése a 45/2001 rendeletre hivatkozik (lásd a fenti 32. és 33. pontot), addig a (10) preambulumbekezdés előírja, hogy „[e]z a határozat nem érinti a Bizottság dokumentumaihoz való hozzáférés engedélyezéséről vagy tilalmáról szóló általános szabályokat". E határozat elfogadásával a Bizottság tehát az e rendeletekben előírtakhoz képest sem korlátozni, sem bővíteni nem kívánta azokat a feltételeket, amelyek mellett a nyilvánosság hozzáférhet a versenyszabályok alkalmazására vonatkozó iratokhoz és az azokban szereplő információkhoz.

74 Ebből következik, hogy amennyiben a másodlagos jog ilyen rendelkezései tiltják az információk nyilvánosságra hozatalát, vagy kizárják az azokat tartalmazó iratokba

való betekintés jogát, ezeket az információkat szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információknak kell tekinteni. Amennyiben azonban a nyilvánosságnak joga van betekinteni az egyes információkat tartalmazó iratokba, ezeket az információkat nem lehet jellegüknél fogva szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozóknak tekinteni.

75 A 17. rendelet alapján hozott bizottsági határozatok közzétételét illetően a fentiekből következik, hogy a 17. rendelet 20. cikke az üzleti titok nyilvánosságra hozatalán túl különösen azon információk közzétételét tiltja, amelyek az iratbetekintési jog alóli, a 1049/2001 rendelet 4. cikke szerinti kivételek körébe tartoznak, vagy amelyeket a másodlagos jog más olyan szabályai védenek, mint például a 45/2001 rendelet. Viszont nem ellentétes e rendelkezéssel olyan információk közzététele, amelyek tekintetében a nyilvánosság jogosult arra, hogy az iratbetekintési jog alapján tudomást szerezzen róluk.

76 Ezt követően emlékeztetni kell arra, hogy a 17. rendelet 21. cikkének (1) bekezdése arra kötelezi a Bizottságot, hogy tegye közzé az e rendelet 2., 3., 6., 7. és 8. cikke alapján hozott határozatokat. Az előző megfontolásokra figyelemmel a 17. rendelet 21. cikkének (2) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az érintett felek nevének és e határozatok „fő tartalmának" közlésére korlátozza e kötelezettséget azzal a szándékkal, hogy megkönnyítse a Bizottság azon feladatát, hogy – különösen a *Hivatalos Lap*ban való közzétételhez kapcsolódó nyelvi korlátokra figyelemmel – tájékoztassa a nyilvánosságot e határozatokról. Ellenben e rendelkezés, azzal a feltétellel, hogy a Bizottság teljesíti a fent meghatározott szolgálati titoktartási kötelezettségét, nem korlátozza azt a lehetőséget, hogy a Bizottság – ha azt célszerűnek tartja, és a források lehetővé teszik – határozatai teljes szövegét közzétegye.

77 Amennyiben tehát a Bizottságot olyan általános kötelezettség terheli, hogy határozatainak kizárólag a nem bizalmas változatát teheti közzé, e kötelezettség teljesítésének biztosítása érdekében nem szükséges úgy értelmezni a 21. cikk

(2) bekezdését, hogy az a 17. rendelet 2., 3., 6., 7. és 8. cikke alapján hozott határozatok címzettjeinek sajátos jogorvoslati jogot biztosít azon információknak a *Hivatalos Lap*ban (és adott esetben az intézmény internetes honlapján) való bizottsági közzétételével szemben, amelyek ugyan nem bizalmasak, de nem is „lényegesek" a határozatok rendelkező részének megértéséhez.

78 Másfelől amennyiben a Bizottság a versenyjog megsértése miatt bírságot szabott ki valamely vállalkozásra, e vállalkozás ahhoz fűződő érdeke, hogy a terhére rótt jogsértő magatartás részleteit ne hozzák nyilvánosságra, nem szorul sajátos védelemre, egyrészt az ahhoz fűződő közérdekre tekintettel, hogy a nyilvánosság a Bizottság valamennyi intézkedésének az indokait a lehető legrészletesebben megismerje, továbbá a gazdasági szereplők ahhoz fűződő érdekére tekintettel, hogy megtudják, melyek a joghátránnyal sújtható magatartások, illetve a jogsértést elszenvedett személyek azon érdekére tekintettel, hogy tudomást szerezzenek a részletekről annak érdekében, hogy adott esetben érvényesíthessék jogaikat a szankcionált vállalkozásokkal szemben, másrészt e vállalkozás azon lehetőségére figyelemmel, hogy bírósági felülvizsgálatot kezdeményezhet a határozattal szemben.

79 Következésképpen a 17. rendelet 21. cikke (2) bekezdésének nem célja, hogy korlátozza a Bizottság azon lehetőségét, hogy – amennyiben a határozat nyilvánosságra hozatala nem összeegyeztethetetlen a szolgálati titok védelmével – önkéntesen közzétegye a határozat olyan változatát, amely teljesebb, mint a szükséges minimum, és abban olyan információkat tüntessen fel, amelynek közzététele nem kötelező.

80 Ebből következik, hogy a jelen jogalapot el kell elutasítani, anélkül hogy az Elsőfokú Bíróság köteles lenne annak elfogadhatóságáról határozni.

A harmadik, illetve a hatodik jogalapról: a bírságot kiszabó határozat 1994-es évre vonatkozó részeinek jogellenes közzététele, illetve az indokolási kötelezettség megsértése

– A felek érvei

81 A harmadik jogalappal a felperes azt állítja, hogy a bírságot kiszabó határozat 1994-es évre vonatkozó részeinek a közzététele jogellenes azért, mert egyrészt a Bizottságnak nem volt hatásköre a felperes által 1994-ben Ausztriában elkövetett jogsértés megállapítására, másrészt a bírságot kiszabó határozat rendelkező része nem foglal állást az 1994 folyamán megállapított magatartásról. A felperes úgy véli, hogy e jogalapot illetően rendelkezik eljáráshoz fűződő érdekkel, mivel ezek a részek rá vonatkozó és szolgálati titoktartási kötelezettség alá tartozó információkat tartalmaznak.

82 A felperes előadja, hogy 1994-ben Ausztriában nem az EK 81. cikk volt alkalmazandó, hanem az Európai Gazdasági Térségről (a továbbiakban: EGT) szóló megállapodás 53. cikke. Márpedig az EGT-megállapodás 56. cikke nem a Bizottságot, hanem az EFTA Felügyeleti Hatóságot hatalmazza fel az EGT-megállapodás 53. cikke betartásának ellenőrzésére, ha az érintett vállalkozások forgalma, mint a felperes esetében is, az EFTA területén meghaladja összforgalmuk 33%-át. A felperes ebből arra következtet, hogy a Bizottság nem alkalmazhatja a 17. rendeletet az EGT-megállapodás 53. cikkének 1994-ben történt megsértésére, mivel egyrészről nem rendelkezett hatáskörrel erre az időszakra, másrészről a bírságot kiszabó határozat ténymegállapításának az 1994-es évet érintő pontjai nem relevánsak az ugyanezen határozat rendelkező részére vonatkozóan.

83 A felperes pontosabban azt állítja, hogy a Bizottság nem volt jogosult közzétenni az 1994-es évet érintő ténymegállapításait, mivel az arra vonatkozó információkhoz a

17. rendelet 11. és 14. cikke alapján jutott hozzá, és az EK 287. cikk, valamint a 17. rendelet 20. cikke alapján köteles volt megtartani a szolgálati titkot. A felperes előadja, hogy a vitatott változat bizalmas információkat tartalmaz, mivel a felperes több olyan belső dokumentumát idézi, amelyhez a Bizottság a 17. rendelet alapján jutott hozzá.

84 A hatodik jogalappal a felperes úgy érvel, hogy a megtámadott határozat sérti az EK 253. cikket, mivel nem közli azokat az indokokat, amelyek a bírságot kiszabó határozat 1994-es évre vonatkozó részeinek közzétételét igazolják. Hangsúlyozza, hogy noha az e részek kihagyása iránti kérelmére a megtámadott határozatban két helyen is hivatkoznak, ez utóbbi nem foglal állást sem e külön kérelemről, sem az azt megalapozó érvelésről, és a határozat azon érv megválaszolására szorítkozik, miszerint egyedül a bírságot kiszabó határozat „fő tartalmát" lehet közzétenni. A felperes hangsúlyozza, hogy ezt az érvet meg kell különböztetni attól az érvtől, amely az 1994-es évet érintő részekre vonatkozik.

85 A Bizottság vitatja a harmadik jogalap elfogadhatóságát, és mindenekelőtt úgy érvel, hogy a 17. rendelet alkalmazhatatlanságára és a Bizottság hatáskörének hiányára vonatkozó kifogásokat, amelyek a bírságot kiszabó határozat jogszerűségét érintik, határidőn túl terjesztették elő. Az 1994-es évet érintő részek relevanciájának hiányára vonatkozó kifogásokkal kapcsolatban a Bizottság úgy véli, hogy a felperesnek nincs eljáráshoz fűződő érdeke. A Bizottság álláspontja az, hogy a felperesnek a hatodik jogalap tekintetében sincs eljáráshoz fűződő érdeke.

86 A Bizottság azt állítja, hogy a két jogalap semmiképpen nem megalapozott.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

87 A második jogalaphoz hasonlóan a harmadik jogalap is azon a téves előfeltevésen alapul, miszerint kizárólag azokat az információkat lehet közzétenni, amelyek közzétételét a 17. rendelet 21. cikke megkívánja, míg a 17. rendelet alapján megszerzett többi információt nem lehet közzétenni.

88 A Bizottság ezzel szemben szabadon közzéteheti a határozata teljes szövegét, amennyiben az nem tartalmaz – a második jogalap vizsgálata során meghatározott – szolgálati titok védelme alá tartozó információkat.

89 E tekintetben nem lehet a kartellre vonatkozó ténymegállapításoknak a bírságot kiszabó határozatban való feltüntetését attól a feltételtől függővé tenni, hogy a Bizottság rendelkezett-e hatáskörrel a vonatkozó jogsértés megállapítására, illetve nem lehet attól függővé tenni, hogy ténylegesen megállapította-e e jogsértést. A Bizottság jogszerűen jár el ugyanis abban az esetben, ha a jogsértést megállapító és szankciót kiszabó határozatban ismerteti azt a ténybeli és történeti hátteret, amelybe a kifogásolt magatartás illeszkedik. Ugyanez vonatkozik ezen ismertetés közzétételére is, mivel az alkalmas lehet arra, hogy az érintett közönség teljes körűen megismerje az ilyen határozat indokait. E tekintetben a Bizottság feladata annak megítélése, hogy az ilyen részek feltüntetése célszerű-e.

90 Jelen esetben semmiképpen nem tagadható, hogy a kartell előzményeinek ismertetése, beleértve az 1994-ben tanúsított magatartások ismertetését is, lehetővé teszi a kartell jellegének és működésének szemléltetését, és így célszerűen hozzájárul a bírságot kiszabó határozat megértéséhez.

91 A hatodik jogalapot illetően az előző megfontolásokból az következik, hogy az 1994-es évre vonatkozó részeknek a vitatott változatban történő feltüntetéséről szóló döntés nem igényelt külön indokolást.

92 Ebből következik, hogy a harmadik és a hatodik jogalap nem megalapozott. E jogalapokat tehát el kell elutasítani, anélkül hogy elfogadhatóságukról határozni kellene.

A negyedik jogalapról: a 45/2001 rendelet megsértése

– A felek érvei

93 A felperes úgy érvel, hogy a vitatott változat számos része lehetővé teszi azoknak a természetes személyeknek az azonosítását, akik részt vettek a versenykorlátozó célú találkozókon. Megítélése szerint ezen információk közzététele ellentétes a 45/2001 rendelet rendelkezéseivel. A felperes azt állítja, hogy jogában áll a 45/2001 rendelet megsértésére saját nevében hivatkozni, mivel számolhat azzal, hogy az érintett személyek kártérítési igényt fognak támasztani vele szemben, és köteles arra, hogy munkajogi kötelezettsége folytán segítséget nyújtson az alkalmazottai számára.

94 A Bizottság álláspontja az, hogy a jelen jogalapot illetően a felperesnek saját jogai – ráadásul csak állítólagos – megsértésének hiányában nincs eljáráshoz fűződő érdeke.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

95 A 45/2001 rendelet a természetes személyek védelmét célozza, a személyes adatok feldolgozása tekintetében. A felperes – mint jogi személy – nem tartozik azon személyek közé, akik védelmét e rendelet biztosítani hivatott. A felperes tehát nem hivatkozhat az abban foglalt szabályok állítólagos megsértésére (hasonlóképpen lásd a Bíróság 85/82. sz., Schloh kontra Tanács ügyben 1983. június 30-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 2105. o.] 14. pontját és a C-69/89. sz., Nakajima kontra Tanács ügyben 1991. május 7-én hozott ítélet [EBHT 1991., I-2069. o.] 49. és 50. pontját, valamint Van Gerven főtanácsnok C-137/92. P. sz., Bizottság kontra BASF és társai ügyre vonatkozó indítványának 55. és 56. pontját [a Bíróság 1994. június 15-én hozott ítélete, EBHT 1994., I-2555. o., I-2559. o.]).

96 A felperes vezető állású munkavállalóival és más alkalmazottaival szemben az osztrák jog alapján fennálló állítólagos kötelezettségekre alapozott felperesi érvek nem alkalmasak e megállapítás megkérdőjelezésére, mivel egyszerű állításokról van szó, amelyeket nem támasztott alá. Ezek az érvek tehát nem elegendőek annak bizonyításához, hogy a felperesnek személyes érdeke fűződik ahhoz, hogy a 45/2001 rendelet megsértésére hivatkozzék.

97 Ebből következik, hogy e jogalapot el kell utasítani.

Az ötödik jogalapról: a bírságot kiszabó határozat német szövegének a Bizottság internetes honlapján történt előzetes közzétételének jogellenessége

– A felek érvei

98 A felperes előadja, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kinyilvánította azon szándékát, hogy a vitatott változatot az interneten német nyelven közreadja. A felperes megítélése szerint az egyetlen nyelven történő előzetes közzététel ellentétes az egyenlőség elvével, és sérti a Közösségek által használt nyelvek meghatározásáról szóló rendeletet. Az az álláspontja, hogy ez jogos érdekeit sérti, mivel az, hogy előzetesen kizárólag német nyelven tették közzé a vitatott változatot, korábban és súlyosabban érinti az érdekeit.

99 A Bizottság álláspontja az, hogy a felperes nem támasztotta alá megfelelően e jogalapot, és nem ismertette, hogy a közösségi jog hivatkozott megsértése menynyiben okozott neki jogsérelmet.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

100 A jelen jogalappal a felperes a megtámadott határozat olyan megjelenési formáját kérdőjelezi meg, amely eltér a vitatott változat tartalmának megállapításától, mégpedig azt kifogásolja, hogy a vitatott változatot német nyelven közzétették az interneten, mielőtt az Unió valamennyi hivatalos nyelvén megjelent volna a *Hivatalos Lap*ban.

101 Azonban a bírságot kiszabó határozat német szövegének a Bizottság internetes honlapján való megjelentetése nem módosíthatja a felperes jogi helyzetét. Következésképpen a megtámadott határozatnak a jelen jogalappal megkérdőjelezett megjelenési formája nem minősül megtámadható jogi aktusnak. A kereset tehát ebben a részében elfogadhatatlan.

102 Másfelől e jogalap semmiképpen nem megalapozott. A számára különösen a 17. rendeletben előírt közzétételi kötelezettségen kívül a Bizottság széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik annak esetenkénti megítélése körében, hogy jogi aktusait milyen terjedelemben tegye közzé. Semmiképpen nem köteles arra, hogy a hasonló ügyeket e tekintetben azonos módon kezelje. Az egyenlőség elve nem tiltja a Bizottság számára azt, hogy a *Hivatalos Lap*ban közzétételre szánt szövegeket, amelyek azonban még nem állnak rendelkezésére az összes hivatalos nyelven, az internetes honlapján már előzetesen megjelentesse a rendelkezésre álló nyelveken vagy azo(ko)n a nyelv(ek)en, amely(ek)et az érintett közönség a legjobban ismer. E tekintetben az eltérő bánásmód igazolásához elegendő eltérésnek minősül az a körülmény, hogy csupán egyes nyelvi változatok állnak rendelkezésre.

103 Az utoljára a 2005. június 13-i 920/2005/EK tanácsi rendelettel (HL L 156., 3. o.) módosított 1. rendelet 5. cikkében rögzített kötelezettséget, miszerint a *Hivatalos Lap*ot valamennyi hivatalos nyelven közzé kell tenni, nem lehet megsérteni olyan megjelentetéssel, amely nem a *Hivatalos Lap*on keresztül történik.

104 Mivel valamennyi jogalapot el kellett utasítani, a keresetet el kell utasítani.

## A költségekről

105 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperes pervesztes lett, az alperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (második tanács)

a következőképpen határozott:

**1) A keresetet elutasítja.**

**2) A felperest kötelezi a költségek viselésére.**

Pirrung Forwood Papasavvas

Kihirdetve Luxembourgban, a 2006. május 30-i nyilvános ülésen.

E. Coulon J. Pirrung

hivatalvezető elnök